

SÜMEGE ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.	Előfizetési árak: Egész évre 8 K, félévre 4 K, negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.	Hirdetések egység szerinti. A nyílt tér sora 1 korona.
--	--	--

Szüreti kilátások.

A küzdelmes időkben küzdelmes volt gazdasági esztendőnk is. Talán az ország egyes vidékein a gazdaság más ágazatában lehetett jobb termés, de vidékünk speciális gazdasági ágára, a bortermelésre, az elmúlt gazdasági esztendő bizony semmi esetre sem volt kedvező.

Jóllehet tavasz nyíltával a szőlők kecsesítő reményel töltötték el szőlősgazdáinkat, azonban a keserű csalódások egész sorozata vonult föl egymásután, ami a gazda reményét folytonosan csökkentette.

A virágzásra kedvezőtlen időjárás, a molypille hernyójának kártétele, a levél és fűtperonospora, ujabban ismét a kedvezőtlen időjárás, mind olyan tényezők, amelyek a remélt termést napról-napra csökkentették. Mindezeket súlyosította több helyen a munkás- és gálachiány. S lehet-e csodálkozni, ha ily körülmények között ma, a szüret küszöbén bizony szomorú szüreti kilátásaink vannak.

Az említett bajok között legtöbb kárt tett az idén szőlőinkben a molypille

hernyója és a fűtperonospora. Az első ellen ma még abszolút sikeres védekezést nem tudunk. Hernyószedés a mai munkásviszonyok mellett lehetetlen. A sokféle más kísérlet még mindig nem vezetett kellő sikerre. A fűtperonospora ellen sikerrel használt anyagokban az idén hiányt szenvedtünk, de ahol kellő védekező anyag állott is rendelkezésre, ott sem látszott az oly eredményesnek, mint a gazdák remélték.

Az idén is megújult hiba volt az a körülmény, hogy nem volt a kellő időben elég mennyiségű rézgalicunk a permetezéshez. Részben kis mennyiségben, részben pedig későn jutottak szőlősgazdáink a gálához.

Hiszen alig két-három hét előtt kapták meg gazdáink az utolsó gálacsdagot, akkor, midőn a permetezés már régen idejét multá. Nem csekély kár hárult tehát egyes szőlősgazdákra, hogy vagy kevés gálacsdagot kaptak, vagy pedig későn kapták.

A multakon okolva, mint értesülünk a szőlősgazdák körében már most mozgalom indult meg, hogy a jövőben már a kora tavasz folyamán juthas-

sanak a gazdák a peruwetezéshez szükséges gálához.

Bortermésünkről már most is ítéletet mondhatunk: Általában gyenge termés várható.

A szomorú helyzetben csupán egy tehet vigasztaló, ami némileg kárpótolja a szőlősgazdát a mennyiség javára, az, hogy az ujbórák előre láthatólag magasak lesznek. S ez semmit sem csodálható, mert a termelés költsége meghatározódott, de a hozam gyengesége szintén egyik oka az áremelkedésnek.

Mint halljuk, már most is szívesen adnak jobb fekvésű szőlők idejéért 1 K 60, 1 K 80 fillért, s azt hisszük, hogy a szüret közeledtével ezen árak csak erősödni és emelkedni fognak.

Az esős időjárás következtében a szőlők rothadni kezdenek, ami siettetti a szüret idejét. Sok helyen már szedik a rothadtját, sőt mint halljuk több kisebb gazda már most, de sokan a jövő héten általános szüretet kezdenek.

Október.

Írta: Németh Bőske.

Nagyon valakinek írtam.

I.

Ezek csak apró fejezetek... semmiségek. Visszafordulás az eltűnt nyár után... még egyszer... míg királyi palástjában el nem oson a sok sárga-piros-arany színű hulló, hervadó levél záporában.

II.

Szeretnék még egyszer visszalopódzni, szép csendesen, lábujjhegyen járva, vigyázva, hogy a száraz avar meg ne zörrenjen lábaim alatt, — szeretnék még egyszer visszalopódzni a nyárba.

Szeretnék még egyszer erős fényű napsugárban megállni... dús bújja zöldek sátorában meghuzódni... s harsogó élénk színű virágok pompájától megszedülten lehunyni a szemem... Csak egy órácskára, csak egy félórára, csak néhány egészen rövidke kis pillanatra — szeretnék még egyszer visszalopódzni a nyárba... szép halkan... hogy senki se tudjon róla... még csak ne is sejtsek...

III.

Látod, de mennyire nincsen türelmem hosszabban írni, — ha nem rólad vagy néked írok?...

Az óhajodat adtam tudomra, hogy mindig írjak, mert szeretted az írásaimat olvasni... szeretted, ha minél több betűm vesz körül... s elzárnak minden rossztól, ami érhetne... hiszen ma, ezekben az időkben olyan könnyen, játszva éri az embert — még a halál is... És szépen, fiatalon, büszke életerőben, telve reménységgel és vágyal, amelyek mind teljességre várnak és szerető, simogató, gyengédséggel féltve: van-e ennél halálosabb bűn? nagyobb kár, mint így meghalni... S ki vétkezik nagyobbat, mint az, aki egy-egy ilyen életet kiolt?

És ma, kitörődik mindezekkel? kinek jut eszébe mindez?

Pedig mikor a harctereken megszűnik egy-egy száz, ezer ilyen élet, mindig még egy élet van tönkretéve, szétzilálva, porrázilálva, porrázuzva: azé, aki ezeket nagyon szerette, aki remegett értük otthon... aki imádkozott és könnyezett...

IV.

De nem szomorú témákról kívánok én írni most.

Szeretnék valami szépet, megértőt, keserveset üzeni oda messze valahova... Szeretnék írni teljes szép írásokat... átgondolt, meleg sorokat, ügyzetteket.

Szeretnék mindent megüzenni, amit gondoltam és gondolok azóta, hogy nem vagyunk együtt...

Szeretném megüzenni hogy a tegnapi, a ma s a holnap — mind csak úgy tűrhető szá-

momra, ha reménykedve várom a mult nyár visszatértét... Ennyihez még van jogom az életben...

S aztán?...

Szeretném leírni legkedvesebb legszebb, legszínesebb, legragyogóbb álmaimat melyek közül egyetlen sincs nélküle... A kicsi százszor megálmodott villát, melynek falát telefutja a vörös „Crimson Rambler“ dus fűrt virágja... A fehér verandát... melynek meghitt asztalkája mellett jó volna kettesben ülni, s biztonságos magabizó erőben — egymást nézni... s újra egymást megérteni...

Szeretném mindazt ami szép, átgondolt, megértett, örökösen hullámzó, tengermélységű van a lelkemben — mindazt megüzenni oda messze valahova...

Szeretném, hogy hinnéd mind azokat, olyan hittel mint én hiszem...

Csak hálából szeretném megüzenni mindent; hogy érted vagyok: kedves, jó, mindenki baját megértő, mindenki gondját lesimogató, érted vagyok érző, emberies, elnéző, türelme, sen mosolygó...

Csak hálából szeretném ezeket feléd fizetni, így elfutó meleg kis sorokban... mert miattad, érted érzem színesnek az életet, s mert egyedül a te édesen tiszta szerelmed emlékét tudtam az elmúlt nyárból átmenteni az őszi, hervadó október gyászpompás hangulatába...

Körrendelet a gabona rekvirálás ügyében.

A földművelésügyi miniszter körrendeletet bocsátott ki a törvényhatóságokhoz, amelyben intézkedik arra az esetre, ha a törvényhatóságok első tisztviselői elrendelik a gabona rekvirálását, a termelők mennyi gabona visszatartására jogosult a család, alkalmazottak és állatállomány élelmézésére.

A körrendelet stílusa is, azokon a helyeken, ahol tul tart a rendelkezéseken, előt a sablonos hivatalos irásoktól. Meggyőző erővel utalt arra, hogy a gabona beszolgáltatás hazafias kötelesség, amelynek lelkiismeretes, pontos teljesítésével a termelők nem a kormányznak, hanem a hazának lesznek szolgálatot.

A termelők jogosultak a rendelet szerinti családjaik számára fejenként és hónapoként búzából, rozsból, kétszeresből és árpából összesen tizenhét kilogrammmal visszatartani és pedig 1917 augusztus 15-ig. Ellátandó cselédekül csak azok tekinthetők, akik jelenleg alkalmazásban vannak vagy akik előreláthatóan fölfogadhatók lesznek. Amennyiben ezek létszámában időközben változás állana be, az ezek számára visszatartott gabona visszaszolgáltatandó. — Amennyiben több család is alkalmaztatnék ezeken kívül, ezek közellátásban fognak részesülni.

Az időlegesen alkalmazandó munkások külön elbírálásban részesülnek. A hadifoglalatnak előírt mennyiségnél többet adni nem szabad.

A meglevő gabonából visszatartható aratórészre és ceplőrészre az a mennyiség, amit a szerződés a munkások részére biztosít, továbbá az a szükséglet, amit ezeknek a munkásoknak előlegül adni kell arra az időre, amíg az új gabonából nem lehet lisztet előállítani.

Vetőmagnak a szokásos rész tartható vissza és ezen fölül még annyi, a mennyivel hozzávetőleg az esetleg kárba menő vetés pótolható lesz.

Állatállománynak búzát, rozst, kétszerest egyáltalában nem szabad etetésre adni. Más terményből csak a rendes létszámú állatállomány részére szabad visszatartani. Ahol az előt nem volt szokásos az abrakraktarmány adás, ott ezuttal sem szabad, ahol azonban szokásos volt, ott lovanként öt métermázsát termést szabad visszatartani. Szarvasmarháknak csak kivételesen szabad abrakraktarmányt adni, disznót árpával etetni csak a legkisebb mértékben szabad.

Sertéseket annál az állománynál nagyobb mennyiségben, mint amekkorát békében, hízalninem szabad. Sertések etetésére a termelő csak akkor tarthat vissza terményt, ha a multból etette az állatokat.

A földművelésügyi miniszternek rendelete a legliberálisabb. A hatóság ugyszólván teljesen a termelő bemonadására, adataira utalt. A rendeletnek felsorolt pontjai teszik érthetővé a miniszter megjegyzését, hogy nem a kormányznak, hanem a hazának tesznek szolgálatot annak pontos és lelkiismeretes betartásával.

A fronton küzdő katonák fegyelmelzésével, kötelességtudásával és áldozatkészségével kell mindenkinek készülnie a közellátás kérdésére.

Mindenki tudja már, hogy a fegyvereinkkel megbirkózni nem tudó tulerőnek egyetlen hite és reménye az, hogy gazdaságilag fognak bennünket leverni. Itt támadás nem érhet bennünket kívülről. Nincs ellenség, amely a meglevő termésünket elvehesse. Csak önmagunk fölött kell győzedelmeskednünk. Betartani azt a mértéket, amit a mindenben tájékozott kormány előír, s akkor itt sokkal inkább játszva vehetjük föl a küzdelmet az ellenség hiru reményeivel, mint bárhol másutt.

Az igényeket kell megszorítanunk, örökösen ez eszünkben tartani, hogy háboru van és azt, hogy nem mondhatunk le elég sok igényről, még mindig sokkal kevesebb áldozatot hoztunk, mint azok a testvéreink, akik mindenüket áldozzák értünk és a végső teljes özelemért.

Háborus esetek:

Vilmos császár résztvett a temésbetakarításban.

Igazságos Matvás királyunk esetéhez hasonló eset történt Vilmos császárral. A Kölnische Volkszeitung írja: Ismeretes, hogy Vilmos császár a keleti fronton tett látogatást Sziléziai csapatait személyes látogatásával tün-tette ki és maga fejezte ki halálját a derek csapatokkal szemben. Azonban egész Szilézia még valami egyébért is örvendezett. Délután öt és hat óra között volt. A learatott gabonát vidám hangulatban rakták szekerre az aratók. Egyszeresek megállanak a szorgalmas kezek, csönd lesz a sapkák lekerülnek a fejekről és a meglepetés moraja zug végig ajkáról-ajkra: „Jön a császár!” Már itt is van, leveit kabátját és ingujjban lát mezei munkához a német birodalom ura. A császár gondteli arcán mosoly derült. Segít betakarítani az áldást. A császár után munkához látnak kísérői is, a magas uraságok és tiszték. A nép némán figyel: a császár gyöngyöző homlokáról ingujjával törli le az izzadságcseppeket. A napsugár forrón tűz le es egy kocsidereknek megrakása még ingujjban is nagy munka, amibe alaposan bele lehet izzadni s amitől ugyancsak megszomjazik az ember. A császár is belefáradt a munkába és köréje seregülő népe között leereszkedett egy egyszerű padkára és odanyújtott közönséges korsóból itta a jó, hideg vizet. Kegyesen szólította a gyermekeket és mintha atyjuk lenne, szólott hozzájuk Rábirta őket, hogy fussanak versenyt s józúien nevetett a gyerekek iparkodásán. Azután pedig megjutalmazta őket és a császár kísérete majdnem két óra hosszáig tartó ottartózkodás után elhagyta a nevezetes eset színhelyét.

Az idegen kenyér után szalad.

Ma nem tudtam magamat jól kiatludni: már hajnali tizenegy órakor kivackolódtam fejedelmi vaságyamból és kilógtam a — hát hová? persze, hogy a néhai nevet felvett fasorba.

Ödöngtem, felzengtem, mintha direkt azért születtem volna. Egyszerre csak egy siető alak rohan direkt a gyomrom felé. Minthogy az orvosom szigorúan figyelmeztetett, hogy árt, ha fellöknék, sietve kitértem. Az en pasim erre fut egy nagyot és két kicsit (ez utóbbiakat különös gonddal tele) és szintén megállott.

Arca olyan volt, mint egy cylinder, amin egy száz kilós hentes bácsi másfel óráig csücsült. Szemei közül csodaszép gyűrűk ragyogtak, miut a harmat ahajnali kávehazablakon. Hajzata, mind a kilenc szál — ála Medusa — övezte gondol attól haj! de kungó kobakját. Szóval mint Petőfi mondaná (ha élne és már nem tudna jól magyarul) „jól volt eleresztve.”

— Idegen bácsi — fujtam részvét-tel — wat iz nyuz?

— Nix iz nyuz! Én vagyok nyuz-va!

— De az istenért, mi van uraságával? — kértem aggdóóan.

— Kenyeret keresek, — szólt csüggedten.

— Örüljön neki, — frocliztam, — hány ember van ma, aki nem tud kenyeret keresni!

— Még viccel? — szólt s szavai-ban annyi volt a keserűség, hogy a Hunyady-viz maga is megszaladt volna föle.

Szívemben a részvét hurjai kezdtek bömbölni.

— Nézze, idegen bácsi, — szóltam — ne essen azért kétségbe!

Hát! Tán sárgaságba essem?

— Azt se! De én adok egy jó tanácsot.

— Ki vele! — szólt kétség, remény és 11 meg egynegyed 12 óra között. — Ki vele, ember, és megmentesz az ehhaláltól!

— No jó! Hát figyeljen ide! Rakja tele a zsebeit kövekkel...

Az idegen tülelni kezdett.

— Hallja mester, — szólt, — maganem is olyan tinó, mint gondoltam.

— Örvendek a bókknak, — szóltam.

— ... hanem még sokkal nagyobb.

— Tolytatta arcán az enyhe undor s elid glóriájával. — Hát osztáú mit csinálnak a kövekkel? Egyem tán me?

— Csudát egyel! Dobáljon vele az emberekre!

Az idegen egy élő kérdőjelle gőrbült:

— Mi...i...? Do...

— ... báljon, igen! És akit maga megdob kövel, az majd visszadobja kenyérrrel...

Idején félreugrottam dobása elől, de nem gávaságból, hanem mert nem volt nálam kenyér, hogy visszadobhassam.

Omszki emlék.

Gyóni Gézának Szibériából hazaküldött verseiből

Emlékezem sötét szemére,
Sötét szemén a téboly lángja, —
A menekülők vonatán
Féltőn hajolt szopós fiára.
Rongyokba burkolt sovány melle
Szibéria fagyától dermedt, —
Sovány mellét egy csöpp tejért,
Egy csöpp tejért
Hiába rágta már a gyermek.

Emlékezem fakó arcára;
Vértelen, kékiült keskeny ajka
A menekülők vonatán
Beteg fiának dudolgdaita:
„Nőjj fel, nőjj fel szívem virága,
Szívd el, szívd el sovány emlémet,
Atyádnak és bályádnak
Bosszulója,
Bosszulója legyen belőled.

„Nőjj fel, nőjj fel szívem virága,
Erős legény légy, mint a szálla
S erős karoddal vedd a bombát,
Vedd a bombát
A zsarnokoknak hintájára!”

Emlékezem sötét szemére;
Sötét szemén a téboly lángja, —
A menekülők vonatán
Féltőn hajolt szopós fiára.
Rongyokba burkolt sovány teste
Szibéria fagyától dermedt,
S gémberedett karjai közt
Holtn feküdt.
Holtn feküdt a csöppnyi gyermek.

H I R E K.

— **Bánfi Alajos nyugalomba vonult.** Évtizedes tevékenységének színteréről, a sümegi állami iskola éléről ime városunknak ez a derék közéleti tagja visszavonult a nyugalom csendjébe. Hálátlanság és méltatlanság volna ezt az eseményt rövid heti hírkerelei közé szorítani. Vissza fogunk még térni rá, érdemei szerint fogjuk méltatni ezt a folytonos közérdeklő tevékenységben lefolyt életet, — de nem akarunk az eseményeknek eleje vágni. Nemcsak a sajtó az, ami nem mehet el Bánfi Alajos nyugalomba vonulása mellett egy egyszerű tudomásul vevéssel, — nem lehet hálátlán Bánfi Alajos iránt ez a város sem, melynek mai nemzedéke az ő tanításával kérült ki az életbe és nem lehet vele szemben méltánylás nélkül a kormány sem, amely az igazi érdem elismerését és megjutalmazását nem mulaszthatja el. Lesz tehát alkalmunk bővebben is kifejteti, amit itt csak röviden mondunk el, hogy Bánfi Alajos nyugalomba lépése olyan munkásság záróköve, melynek kulturális értéke városunk közéletében nagy jelentőségű, melynek nyomát e város minden közintézménye elevülhetlenül magán viseli. A becsületes munkával kiérdemelt nyugalom kezdődjék kedvesen és tartson derűs örömdömbben soká.

— **Kitüntetés.** *Witsek Gyula* 20 honvégy. ezredbeli főhadnagyot öfelsege a királyi katonai érdemkeresztel tüntette ki. E ruha kitüntetéshez szívből gratulálunk a városunkban is rokonszenvesen ismert kiváló hódédtisztnek.

— **Köszönet.** Szabolcs Stefánia a kárpáti falvakért 1916. évi június 30-án gróf Khuen-Héderváry Károly, a munkapárt elnökének 600 K-t koronát, küldött Zalavármegye főispánja útján. A napokban ő nagyméltósága a következő köszönő levelet küldötte:

Önagysága

Szabolcs Stefánia úrhölgynek

Sümege.

Méltóassék megengedni, hogy dr. Balás főispán úr útján hozzánk beküldött 600 koronás gyűjtésért Nagyságodnak és általa mindazoknak, akik a gyűjtés eredményéhez hozzájárultak a háborúban fel-dult vidékek rekonstrukcióját célzó Országos Bizottságunk hálás köszönetét nyil-vánítsam

Budapest, 1916. szept. 7.

Kiváló tisztele tel

Khuen-Héderváry Károly.

— **A 20-as honvédek parancsnoka — a Lipót-rend lovagja.** Öfelsege a nagykanizsai 20. honvédszalozred kiváló parancsnokát, *Buksch Aladár* alezredest, az ellenséggel szemben tanúsított hősi és eredményes magatartásáért a hadiékítményes Lipót-renddel tüntette ki.

— **Heggyütés.** A sümegi Baglyas hegy községe szedi. 24-én tartott gyűlése ekkép folyt le: Bánfi Alajos hegybíró a szép számban megjelent hegybirtokosokat üdvözölve, a gyűlést megnyitotta nyilvánította, felolvaslatta a múlt gyűlés jegyzőkönyvét, mely észrevétel nélkül hitelesített. Attér az 1914 aug. 1-től folyton tartó európai háborúra, mely időtől kezdve ellenségeink száma folyton szaporodik, így a többek közt Románia is betört Erdélybe. Hadvezetőségünk több vármegyét e vad csorda elől hitelen kiűrt, e kiűrt lakosságból községünkben is van elhelyezve 161 lélek, kik úgy-szólván a legszükségesebb ruhaneműeken kívül semmit sem hoztak magukkal, hátrahagyva békés otthonukat, szép gazdaságukat, vagyonukat, — ismerve lakosságunk nemes szívét, hazafias aldozat-készségét, kéri a jelenlevőket, hogy e békés, szorgalmas és menekült népek ki-ké tehetségéhez képest sürgősen adakozzék élelmiszert, ruhát és lakást annyival is inkább, mert e szegény menekültek országunk lakosságát ké-

pezik s a mi véreink. — Ezek után attér a gyűlés tárgyait, egyidejűleg jelenti, hogy a helyben állomásozó cs. és kir. katonai parancsnokságot megkereste, miszerint tiltsa el a legénységet attól, hogy a hegyben teljesen dologtalanul, munka nélkül ne időz-zék. Megkeresésem eredménnyel járt. Az elnök felolvasta az alapszabály 25 §-át, mely szerint a hegybe, más idegen hegyből bort ne hozzon be senki azon célból, hogy azt mint itteni termést értékesítse, mert ezáltal esetleg boraink minősége sértye lenne. — Az 1916. évi számadás vizsgálatára Kiss Antal, Talabér Károly kérését az elnök mellé. — A kedvezőtlen időjárás miatt a szüret határideje folyó évi október 2-ára tűzött ki, azonban akinek szőlőtermése rohamosan rohad, pusztul, az szőlőjézfazon-nal szedheti. — Bricht Viktor községi pénztáros előterjeszté az 1915. évi számadást, melynél a bevétel 1420 K 97 fill., kiadás 1060 K, pénztári maradvány 360 K 97 fill., ezen kívül a népbankban 150 K 45 fill. el-helyezve, így összesen 511 K 42 fill. Fel-említi, hogy a hegypásztorok fizetése, tekintve a folyton fokozódó drágaságot, családjuk eltartására alig elegendő, mert állásuk miatt egyéb foglalkozást nem végez-hetnek, indítványozza, hogy a pénzübeli maradványból 60-60 korona háborús segély adassék ki. Az indítvány egyhangulag elfoga-gatott. — Az elnök felkéri Etes Károly gazdaköri úrbart, hogy ismertesse a szén-kéneg beszerzési módját, mert ha még a folyó évben nem szerethetünk szénkéneg-et, szőlőink ennek hiányában teljesen kipusz-tulnak, Etes Károly előadja, hogy e tárgy-ban az intéző körökhöz többféle intézett megkeresést, de nemleges értesítést kapott. A Magyar-Szőlőbirtokosok Egyesületétől azt a választ kapta, hogy az eddig éven-kint kiosztani szokott szénkénegnek esetleg csekély töredékét szállítják. Indítványozza, hogy a hegybírók itassák össze a hegy-pásztorokkal a szükségletet s ezen össze-írást a község előjáróságához további eljá-rás végett tegye át. Az indítvány elfoga-datott. Etes Károly gazdaköri úrbartnak tára-dozásaiért köszönet szavaztatott, végül a hegybíró megjelenteknek a szíves érdek-lődésért köszönetet mondva, igérte, hogy f.évi okt. 1-ével mint áll. elemi iskolai igaz-gató nyugalomba vonul s így a hegyközség gondjaira még több gondot fog fordítani, — a gyűlést bezárta.

— **Szüret.** Sümegeben a szőlőbirtokosok egy része fölhasználva a száraz, kellemes időt, a múlt hét folyamán megszüretelt. A többiek e héten szüretelnek. Sümege jó szü-ret van. A szőlők fenntartása pompásra si-került, peronoszpóra nem volt, csupán a liszt-harmat lépett föl, de ehhez igen szórványo-san, úgy hogy szőlőink nagyrésze teljesen ép és egészséges maradt, a nyári száraz, me-leg időjárás pedig igen kedvező volt-szóleink minőségére is, úgy bár a szüret valamivel korábban estik a szokottnál, igen jó must termett, kitűnő bor lesz belőle. A kereslet is kezd megindulni, 205 K. s ajánlatról hallot-tunk. Alig hisszük, hogy a jobb fajta borok hektóliterenkint 200 K-n alul maradnak.

— **Az ipariskola tanórál.** A városban uralkodó petroleum hiány miatt a járás fő-szolgabírája a helybeli ipariskolában a keddi és csütörtöki esti tanításokat vasárnap és szerda délután 2-4 órájára helyezte át. Az új rend ma lép életbe.

— **Egy igazi magyar község.** Irja a Zala: Simonyi kisközség itt van Somogyban, közel Nagykanizsához. A lakossága szorgal-mas, derék magyar nép. A simonyiak egy odátévedt Zalában olvasták, hogy Nagykanizsán erdélyi menekültek vannak, akik házuk, vagyonuk hátrahagyásával kényszerültek az undok oláh elől menekülni. Derék polgártar-sainkat mélységesen meghatóta a szenvedők szomorú sorsa. Nem gyűléseztek, nem válasz-tottak elnökök, védnökök stb, hanem jószívűk-re hallgatva, résztvevő könyes szemmel egy-behordtak idei termésük színet-javát s azt kocsikra rakva tognap behozták Nagykanizsá-ra, a város háza udvarára. Ott sem csináltak nagy ceremóniát, kijelentették, hogy a mene-

külteknek hoztak abból valamikéi, amit a jó Isten kegyelme nekik adott; — fogadják hát jó szívvél tőlük a kanizsai urak. Simonyi község derék népének cselekedete bizonyára követelésre fog találni a többi somogyi és zalai falvakban is.

— **Az aprópénzhiány és az iparvál-lalatok.** Az egész országban mind jobban tapasztalható aprópénzhiány leginkább érez-hető a nagy munkáslétszámmal rendelkező iparvállalatokban. Ahol a munkabérek kifi-zetése komoly nehézségekkel jár és csak nagy ügyvel-bajjal bonyolítható le. Számos iparvállalat akként segít a helyzetben, hogy az alkalmazottaknak a munkabéreket csak kerek koronaösszegekben fizeti ki, míg a filléreket a következő hétre vezeti át, ami-kor nyancsak a teljes koronaösszegek ke-rülne kifizetésre. Ez az eljárás azonban a munkások részéről nem mindenütt talál ked-vező fogadtatásra és ezért a vállalatok most tanácskozással folytatnak az iránt, hogy addig is, amíg a kormány forgalomba hozza a most készülő váltópénzeket, mely ideigle-nes intézkedéseket léptessenek életbe. Föl-merült az a terv, hogy az egyes vállalatok valamely olcsó fémből a vállalat cégét és az értékét feltüntető váltópénz helyettesítő eszközt hozzanak forgalomba amelyeket a vállalat pénztára egy- vagy kétkoronás összértékben bármikor visszaváltana. Az ily pénzhelyettesítő eszközöket az ipartelep kö-rül lévő üzletek is elfogadnák, ami a mun-kások eliatását meglönyitené. Az érdekelt üzemek a tervet megvalósítás előtt az Or-szágos Iparegyesület és a Gyáriparosok Or-szágos Szövetsége elé kívánják terjeszteni.

135. szám 1916. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. § értelmében ezen-nel közhírré teszi, hogy a pápai kir. járásbírósnak 1914. évi I. Sp. 412/7 számú végzése következtében Dr. Ha-vas Béla sümegi ügyvéd által képviselt Scheiber Bernátné pápai lakos javára 1205 K 45 f s jár, erejéig 1916. évi augusztus hó 28-án foganatosított kie-légítési végrehajtás után le- és felül-foglalt és 2080 kor. — fillerre becsült következő ingóságok, u. m.: 1 benzín-motor és cséplőszekrény, — szekér, — szalma, — borju stb. nyilvános árveré-sen eladatnak. Mely árverésnek a sümegi kir. járásbírósnak 1916. évi Pk. 785/5. számú végzése folytán 1205. kor. 45 fill. tőkekövetelés, ennek 1913. évi augusztus hó 1. napjától járó 6 % kamatai, és eddig összesen 255 kor. 56 fillérben bírólilag már megállapított költségek erejéig Batykon leendő meg-tartására 1916. évi október hó 5-ik nap-jának delelőtti 9 órája határidőül kitű-zetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el tognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingó-ságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. c. 120. § értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Sümege, 1916. évi szeptember hó 21. napján.

Vértessy kir. jbirósági véggrh.

Felelős szerkesztő Horvát Imre.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor

Ma vasárnap, október 1-én
az Apollo mozgószínházban

AZ ELSŐ JÓKAI FILM

A legművésziesebb dráma!

A kinematographia remeke!

SZEGÉNY GAZDAGOK

Dráma 5 felvonásban Irta: Jókai Mór, filmre alkalmazta W. Schmidhassler.

A Magyar Néprajzi Múzeum által rendelkezésre bocsátott jelmezek!

MÉRSÉKELTEN FELEMELT HELYÁRAK!

Mindennemű

nyomtatványokat

izléses kivitelben, utányos áron készít

Horvát Gábor

könyvnyomdája, Sümegen.

Mindennemű

könyvkötőmunkák

elkészítettnek.